

דף העשרה

פרק א משנה יב: הלל וְשִׁמְאִי קָבְלוּ מֵהֶם, הֵלֵל אָמַר, הֲיֵי מִתְלַמְּדֵי שֶׁל אֶהְרֹן, אוֹהֵב שְׁלוֹם וְרוֹדֵף שְׁלוֹם אוֹהֵב אֶת הַבְּרִיּוֹת וּמִקְרָבָן לַתּוֹרָה.

♥ מדוע דווקא אהבת ישראל מקרבת את הגאולה?

תניא אגרת הקודש סימן לא: דשכינתא איהי מרעא בגלותא (השכינה חולה בגלות) כביכול. פירוש: על דרך משל כמו חולי הגוף.. שסיבת החולי והבריאות היא התפשטות והילוך החיות מהלב אל כל האיברים, וסובב סובב הולך הרוח חיים והדם תוך תוך כל האברים והגידים המובלעים בהם, וחוזר אל הלב. ואם סיבוב והילוך הרוח חיים הלז הוא כהלכתו תמידי כסדרו המסודר לו מחיי החיים ברוך הוא, אזי האדם בריא בתכלית, כי כל האברים מקושרים יחד ומקבלים חיותם.. מהלב על ידי סיבוב הלז. אך אם יש איזה קלקול.. אזי נפסק או מתמעט הקשר הלז המקשר כל האיברים אל הלב על ידי סיבוב הלז, ואזי נופל האדם למשכב וחולי, ה' ישמרנו.

וככה ממש, על דרך משל, הנה כל נשמות ישראל נקראים בחינת 'איברי דשכינתא', הנקראת בשם 'לב'.. וכמו שכתוב "ושכנתי בתוכם"... – להורות לנו כי כאשר כל הנשמות דבוקות ומקושרות יחד, אזי סיבוב והילוך החיות וההשפעה סובב סובב, ונעוץ סופן בתחלתן לקשר ולחבר כולן להוי' אחד ולדבקה בו יתברך, וכמו שכתוב "אתם נצבים היום כולכם לפני הוי' אלקיכם", "כולכם" דייקא, ו"לפני" דייקא, "ראשיכם כו' מחוטב עציך כו'". ובזה יובן מאמר רבותינו ז"ל כי חורבן בית שני ונפילת ישראל בגלות והסתלקות השכינה וירידתה לאדום בבחינת גלות כביכול, הכול היה בעוון שנאת חינום ופירוד לבבות רחמנא ליצולן.

פרק א משנה ב: שִׁמְעוֹן הַצִּדִּיק הָיָה מְשִׁירֵי כְּנֶסֶת הַגְּדוּלָּה. הוּא הָיָה אָמַר, עַל שְׁלֹשָׁה דְּבָרִים הָעוֹלָם עוֹמֵד, עַל הַתּוֹרָה וְעַל הָעֲבוּדָה וְעַל גְּמִילוּת חַסְדִּים.

💰 מדוע דווקא צדקה מקרבת את הגאולה?

תניא פרק לז: ובזה יובן מה שהפליגו רז"ל במאד מאד במעלת הצדקה, ואמרו ש"שקולה כנגד כל המצוות".. מפני שהיא עיקר המצוות מעשיות, ועולה על כולנה... ואין לכך מצוה שנפש החיונית מתלבשת בה כל כך כבמצוות הצדקה. שבכל המצוות – אין מתלבש בהן רק כוח אחד מנפש החיונית, בשעת מעשה המצוה לבד; אבל בצדקה שאדם נותן מיגיע כפיו – הרי כל כוח נפשו החיונית מלובש בעשיית מלאכתו.. וכשנותן לצדקה – הרי כל נפשו החיונית עולה לה'. וגם מי שאינו נהנה מיגיעו – מכל מקום, הואיל ובמעוה אלו היה יכול לקנות חיי נפשו החיונית – הרי נותן חיי נפשו לה'.

ולכן אמרו רבותינו ז"ל ש"מקרבת את הגאולה" – לפי שבצדקה אחת מעלה הרבה מנפש החיונית, מה שלא היה יכול להעלות ממנה כל כך (הרבה) כוחות ובחינות בכמה מצוות מעשיות אחרות.